

ပုံပြောသူ + အသံညှိုးစွဲကဗျာဆရာ

အောင်မျိုးမိုး

ထုတ်ဝေမှုမှတ်တမ်း

မြန်မာကျူးပစ်စာစဉ်	: ချစ်တဲ့ကဗျာ (၁၇)
ကဗျာပုဒ်ရေ	: ၁၃ + ၁၅ ပုဒ်
ပီဒီအက်ဖ် ထုတ်ဝေခြင်း	: ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေကာလ	: ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
အုပ်ရေ	: ကန့်သတ်မထား
စုစည်းသူ	: ကိုထက်
ပန်းချီ	: Joan Miró
စာအုပ်အပြင်အဆင်	: ကိုထက်

စာအုပ်အညွှန်း

စက္ကူဆိုဒ်မှာ A5 ဖြစ်ပြီး၊ Adobe Reader မှ ပရင့်ထုတ်လိုပါက၊ A4 တစ်ရွက်လျှင် ၂ မျက်နှာ (Multi pages per sheet) ထား၍ ထုတ်ပါ။ စာရွက်ကိုအလယ်မှ ဖြတ်ပြီး ကဗျာစာအုပ်အရွယ် စာအုပ် ချုပ်နိုင်ပါသည်။

ကျေးဇူးစကား

ကဗျာများ အတွက် outsider07 (myanmarcupid.net), anonymousez.blogspot.com နှင့် maharmay.co.cc တို့အား ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်။

ပုံပြောသူ - အောင်ချိန်

ပုံပြောသူ ၁

“ကမ္ဘာကြီးက ဘယ်မှာလဲ”
“ကမ္ဘာသစ်က ဘယ်မှာလဲ”။

တတိယ နှစ် ၁၀၀၀ ထံ
ငါအသံလွှင့်တယ်။

မရယ်ကြပါနဲ့၊
ငါ ငှက်လို တေးသီမလို့ ကွဲ့။ ။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၂

ဗျို၊ ငါတည်ရှိနေတာ
ဘယ်သူသိပါစ။

အိမ်ထောင်ရေး မအောင်မြင်ဘူး။
ဂုဏ်သိက္ခာ မအောင်မြင်ဘူး။
အနုပညာ မအောင်မြင်ဘူး။

အလို၊ ငါ့နံမည်
ဘယ်သူပါလိမ့်။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၃

ငါပြန်မတက်နိုင်တဲ့ တွင်းဆုံးထဲ ကျရောက်ခဲ့
ငါဘာသွားကောက်တာပါလိမ့်။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၄

ငါတို့ ဘဝကြီးဟာ ပို၍သာ
ကုန်ခန်းလာတယ်။

အဲဒါကို နည်းနည်းပါးပါး ထစ်ငေါ့အောင်
ငါတို့ မရပ်မနားဆော့ကြတယ်။

တရားတွေ သယောင် တကယ်မတွေ့သရွေ့
မျောက်ဘဝမှ လုံးဝမရွေ့။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၅

ငါ့ဘဝကို ငါပြန်ရောက်ပြီ
အရက်သောက်လည်း မမူးတော့ဘူး။

မူးချင်လျှင်
မသောက်ဘဲနဲ့ မူးပေတော့။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၆

ကျွန်တော့်သီချင်း နားထောင်ပြီး
လိုနေပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော့်ပန်းချီ ကြည့်ပြီး
လိုနေပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော့်ကဗျာ ဖတ်ပြီး
လိုနေပါလိမ့်မယ်။

အနုပညာဟာ ဘဝ
ဘဝဟာ အနုပညာ
လိုတာကို
လိုသလို
ပရိသတ်က ဖြည့်သွားရုံသာ။

ပျော်ဖို့ မကောင်းဘူးလား။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၇

ကျီးဖိုနဲ့ ကျီးမ လို
နာရီ ၂ လုံးဟာ။

နာရီတစ်လုံးရဲ့ မေးသံ။

“ခုတောင် ၁ နာရီထိုးပြီ
ဘယ်အချိန် ၂ နာရီထိုးမလဲ”။

နာရီတစ်လုံးရဲ့ ဖြေသံ။

“၁၂နာရီ၊ ပြီး ၁ နာရီ။
၁ နာရီထိုးပြီးလျှင်
ကျန်သောနာရီများဟာ တောက်လျှောက်
အလိုလိုရောက်လာတော့သည်ပင်”။

နာရီ ၂လုံးဟာ
ကျီးဖိုနဲ့ ကျီးမ လို။

အောင်ချိမြ့်

ပုံပြောသူ ၈

နေပူပူ မိုးရွာရွာ
ထီးပါတော့မှ ဖွင့်ဆောင်းပေါ့။

မစဉ်းစားတတ်ဘူး
ထီးကို တုတ်ကောက်လိုကိုင်လျက်
နေပူ
မိုးဖွဲဖွဲထဲ
ခပ်တည်တည်ပဲ အဲဒီလူ
လမ်းလျှောက်လျက်။

အဲဒါ
သူ “ရှက်တတ်မှု” တဲ့။

အတော်တော့
ခွကျတာပဲ။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၉

ကျောက်ခေတ်က ကျောက်ခေတ်လူသား မီးခတ်သလို
ငါကဗျာစပ်ဖို့
ကဗျာရဲ့ အစကို
ငါ မီးခတ်နေတယ်။
တစ်ချက် မီးကောင်းကောင်းပွင့်ရင်
ကဗျာကောင်းကောင်းတစ်ပုဒ် ရမှာပဲ
အကောင်းဆုံးခေတ်ကြီးကိုရရှိတဲ့ ငါတို့ ဟာ။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၁၀

ကျွန်တော်တို့ မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ အဝေး
အဝေးကြီး
ကျွန်တော်လွင့်စဉ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကမ္ဘာ့အပြင်
စကြဝဠာအပြင်အထိ
ကျွန်တော် လွင့်စဉ်သွားနိုင်ပါတယ်။

အရာရာ
မှောင်မှောင်မည်းမည်း။

အမေက
ကျွန်တော်တို့ကို လူ့ဘဝအလင်းဆီ
ဆွဲတင်ခဲ့ပါတယ်။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၁၁

ခုန်လိုက်မယ်၊ ခုန်လိုက်မယ်။

၂၀၀၀ ခုနှစ်
ရောက်ခဲ့ပေါ့
၂၀၀၀ ခုနှစ်မှ
ခုန်ပေတော့။

ထပ်၍တစ်ကြိမ်
ခုန်ပေးဦးတော့။

ဘယ်လိုပြကွက် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက်
မပျက်မကွက် ငါပါခဲ့တယ်
ခုန်လိုက်မယ်
ငါ ခုန်လိုက်မယ်။

သွေးနဲ့ သားနဲ့ နတ်တမျှ
ငါ ခုန်လိုက်မယ်။

ခုန်လျှင် ရောက်အောင်ခုန်ရမယ်
ဒီထက်တော်တဲ့ ကဗျာဆရာ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၁၂

အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တာဟာ
ဝမ်းသာစရာပါ
အနည်းဆုံးဖြင့် ငါ့မှာ
မငြီးငွေ့နိုင်ပါဘူး။

သွားလေသူ ချစ်မိတ်ဆွေများအား
လွမ်းလျက်
တယလျက်
ဂုဏ်ယူလျက်။

လူ့ အလို နတ်မလိုက်နိုင်တာ အမှန်ပဲ
ငါ့အသက်ရှူမှုထဲမှာ ဆားမြက်နေပုံရှိရဲ့ ။

ငါနဲ့ တွဲလျက်သားခုံနံပါတ်က
သူစိမ်းတစ်ရံစာ...
အဲဒီလူရဲ့
ကိုယ်နဲ့ပဲ။

အောင်ချိမ့်

ပုံပြောသူ ၁၃

ပျဉ်းမပွင့်ပြီ သခွပ်ပွင့်ပြီ
ကသစ်ပွင့်ပြီ ပိတောက်ပွင့်ပြီ
သကြံနီလာပြီ ဒိုးသံလာပြီ
မိုးရွာတော့မယ် သူငယ်ချင်းတို့။

အောင်ချိုမိုး

ပြောပြီးမှ ပြောတဲ့စကား

၂၀၀၀ ခုနှစ် ပြည့်ပြီးတဲ့နောက် ရာစုအသစ်စက်စက် ထောင်စု အသစ်စက်စက်ကို တွေ့မြင်ရတော့မယ်။ အဲဒါကို အထိမ်းအမှတ်ပြုပြီး “ပုံပြောသူ” ကို ရေးပါတယ်။ ရာစုသစ် ထောင်စုသစ် အတွက် ၂၀၀၀ ထဲကနေ ကျွန်တော့် အနုပညာ နဲ့ ပုံပြောတဲ့သဘော ကျွန်တော်က ရာစုသစ် ထောင်စုသစ်ကို ပုံပြောပြီး ကြိုဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ။

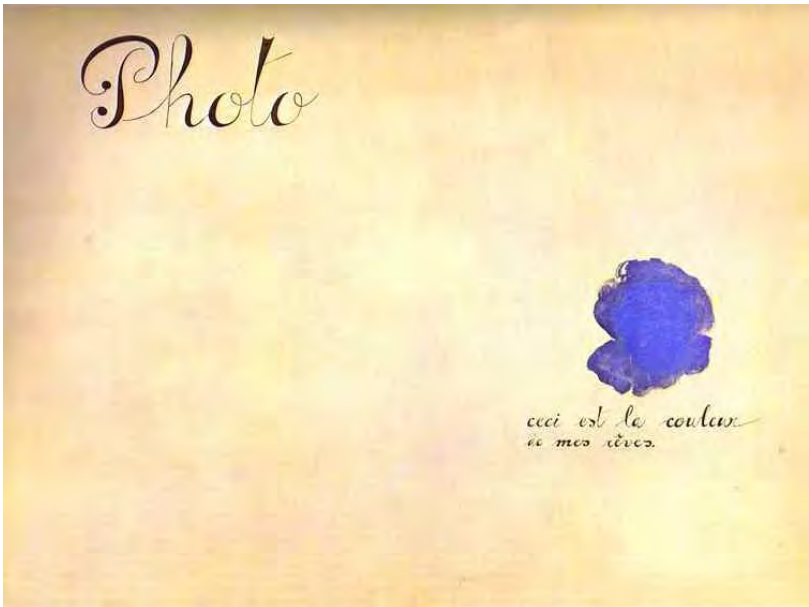
ပုံပြောတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က မယုံနိုင်စရာ စွဲလမ်းစရာ လွယ်ကူသော ဇာတ်လမ်းများကို ပြောပြခြင်းလို့ ဆိုလိုပြီး ရွှေ့လျားအဓိပ္ပာယ်ကတော့ လိမ်ပြောသွားတယ် လှည့်စားသွားတယ် ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ပုံပြောလိုက်ပါတယ်။

ဟဒယမှာ ရိုက်ခတ်လာတိုင်း လင်းခနဲ အလှကို အကြိမ်တိုင်းပေးတဲ့ ပုံပြင်ဆရာကြီး ဟန်းအန်ဒါဆင်လိုပဲ ကျွန်တော့်ပုံပြင်များက ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပုံပြင်လေးတွေက သေးတဲ့အတွက် ဖတ်သူများ ကျေနပ်မှုလျော့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ပါဘူး။

လေးစားစွာဖြင့်

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ - အောင်ချိမ့်

This is the Colour of My Dreams.

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၁)

ကဂျိုးကရောင် ဟိုကောင်ဝတ်လာတဲ့ တီရှပ်ဟာ ငါ့အပြာ
ရောင် တီရှပ်ပဲ။ တံဆိပ်နဲ့စာတန်းနဲ့ [စာတန်းက Boney'm ရဲ့
Slogan ကို ကူးယူရေးထားတာ] Love For Sale တဲ့။
အသက်အရွယ်ကိုမှ မထောက် မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့။
ဒီကောင် ပြီးခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မတိုးဘူး။
တွဲနေကျထဲက သုံးယောက် ခွာသွားတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
သူတစ်ယောက်တည်း။ ထိုင်ရင် ခူးချိတ်တယ်။ ထရင် ခါးထောက်တယ်။
စိတ်ပါရင် ကဗျာရေးတယ်။ ခပ်တည်တည်ပဲ ကိုယ့်လူ။
ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး။ “သူနဲ့တန်းတူတာ ကမ္ဘာမှာကို ရေလိုက်ရင်
လက်နှစ်ဖက် မပြည့်ဘူး’ လို့ အမြဲစဉ်းစားတယ်။ အချိန်ပြည့်ကို
စဉ်းစားတာ။ ငါ သိတာပေါ့ကွာ။ အဲဒါ ရယ်စရာလိုလို။ ငိုစရာလိုလို။
ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အခိုင်အမာသူငယ်ချင်း၊ ရဲဘော်နှစ်ယောက်ရှိတယ်။
ကိုယ့် မိန်းမနဲ့ဆို သုံးယောက်ပေါ့။ ငွေယူသုံးတယ်။
ဆာရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စားတယ်။ ရန်ဖြစ်လို့ရတယ်။
အခြားသူတွေကို တစ်စက်မှ အထင်မကြီးပဲ နေလို့ရတယ်။
ဟား လို့ရတယ်။ သနားလို့ရတယ်။ အနုပညာကို ကြီးကြီးချစ်ခဲ့တယ်။
ဟော..။ အခု ဟို ကဂျိုးကရောင်ကောင်လမ်းကူးလာပြီး။
ငါ ရေးနေတဲ့ကဗျာကို လက်စသတ်မှ။
လုံလောက်တယ်
ငါတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကိုးကားလို့
ငါတို့ လုံလောက်တယ်။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၂)

လည်ပင်းကိုတိုင်းတယ်
ရင်အုပ်ကိုတိုင်းတယ်
ပခုံး၊ ခါး
လက်မောင်းကိုတိုင်းတယ်။

လက်ကောက်ဝတ်ကိုတိုင်းတယ်
အရှည်ကိုတိုင်းတယ်
‘ကော်တွန်နော်’ ‘ကြယ်သီး၁၂လုံးတယ်မယ်’
‘ကော်လာထောင်မယ်’ ။

အပ်ချုပ်ဆရာက
ပေကြိုးကိုပခုံးပေါ်ခွေတင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့
ငါ့ကိုရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံးကြည့်တယ်။

အင်း၊ ကဗျာကောင်းလေးတပုဒ်ရချင်လို့
အဲဒါ
အဲဒီအင်္ကျီဝတ်ပြီး
ကဗျာစပ်မလို့။

အောင်ချိမ့်

သရဖူ၊ ၂၀၀၅ ဩဂုတ်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၃)

ဒီမနက် ကမ္ဘာကြီးကို နားထောင်အပြီး
ငါ ကမ္ဘာကြီးထဲ ခုန်အဆင်းမှာပေါ့
မျက်နှာသစ်ရမယ်
သွားတိုက်ရမယ်။

သွားတိုက်ရမယ် ! ။

အဲဒီမှာ ...

ငါ ဆတ်ကနဲ ကျင်စက်ထိသလို

ငါ့ခုပ် အဲဒီပြကွက်ကို ပြန်ကြည့်ရသလို အမှတ်ရရ

သူမရဲ့ ‘သွားတိုက်ပုံ’ သရုပ်ဆောင်ပြကွက်ကလေး။

သူမဟာ

သွားတိုက်ခဲ့

သွားတိုက်ပြီး ပလုပ်ကျင်း

ပလုပ်ကျင်းပြီး ပလုပ်ကို

မြို့ချလိုက်တယ်။

ပြီး။ သူမရဲ့ဓာတ်ပုံ

သူမရဲ့ KAWABATA MAMIKO ဆိုတဲ့အမည်

သူမရဲ့ကောက်နုတ်ချက်

ငါ ဖတ်ရတယ်။

I am not an artist.

I am a . . . worker တဲ့။

ဒီကဗျာဖတ်မိတဲ့မိတ်ဆွေ

ခင်ဗျား သွားတိုက်ပြီးပါပြီးလား။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၄)

လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်က
သကြားလုံးဟာချိုတယ်
ဂျယ်ရီလူးဝစ္စနဲ့
သန်းနဲ့ရယ်ရတယ်
‘ဇွန်လ၏မိုးရေစက်များ’ မှ
အဲဒီလူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ရယ်စရာတွေလုပ်ပြတယ်
ကျွန်တော်တို့က ရယ်ရမှာ အားနာတယ်
အားနာနာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရယ်ပါတယ်
ရယ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ညစ်တယ်။

တဆိတ် ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံစေချင်ပါတယ်
ကျွန်တော်တို့လည်း ပေါ့ပါးသွားအောင် တကယ်ရယ်ချင်ပါတယ်။

အောင်ချိုမ့်

သရဖူ၊ ၂၀၀၅ စက်တင်ဘာ

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၅)

သူတို့ အနုပညာက

ငွေတွေရပြီး

ငါတို့ အနုပညာက

ငွေတွေမရဘူး

ဒါကြောင့်မို့ ငါဟာ ဒေဝဒတ်ဖြစ်ခဲ့ရ

ဒါကြောင့်မို့ ငါဟာ မာရ်နတ်ဖြစ်ခဲ့ရ

ဒါကြောင့်မို့ ငါဟာ ဦးကျောက်လုံးဖြစ်ခဲ့ရ

ဒါကြောင့်မို့ ငါဟာ အမေ့ အထင်လွဲ ခံခဲ့ရ

ဆိုင်းဘုတ်တိုင်းက

ငြင်းပယ်ခံခဲ့ရ။

ဘုရားက အနုပညာကို

တားမြစ်တော်မူပါတယ်။

ငါ့မှာ

ဘုရား တားမြစ်ထားတဲ့ အရာကို

ငွေမရ ဘာမရ

ငါချစ်ခဲ့ရ။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၆)

မိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမှ သစ်ပင်အကြီးကြီးတွေ
သစ်ရွက်ကြွေဖွေးဖွေးတွေ
ငါတို့တွေ
ကားတွေ။

ခေတ်တွေ၊ ကောင်မလေးတွေ
မဖြစ်နိုင်တာတွေ
တီထွင်ဘာသာစကားတွေ
ငွေတွေ။

ပြီး၊ မိုးရာသီတွေ၊ ဆောင်းရာသီတွေ
နွေရာသီတွေ၊ ပန်းတွေ။

ပြီး၊ စာအုပ်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေ
ရုပ်ရှင်ပဒေသာတွေ၊ ရှုမဝတွေ၊ သွေးသောက်တွေ
မြဝတီတွေ၊ ငွေတာရီတွေ၊ မိုးဝေတွေ။

ပြီး၊ လက်ဖက်ရည်တွေ
ဖိနပ်တွေ၊ ခြေသည်းလက်သည်းလှီးခုံလေးတွေ။

၂၂ ရက်နေ့ ရောက်ပြန်တာတွေ
၂၃ ရက်နေ့ ရောက်ပြန်တာတွေ။
ပြီး၊ ‘ငါ့ဘယ်မှာလဲဟေ့’၊ ပြီး ‘ငါ့ဘယ်မှာလဲဟေ့’
‘ငါ့ဘယ်မှာလဲဟေ့’
ငါ့ဘာသာ ပုန်းတမ်းကစားတာတွေ။

တာဝန်၊ အီကော်နောမစ်
စထရင်းဟိုတယ်တွေ။

ဝါဒီ၊ ရွှေကြည်အေး၊ ရွှေလမင်း၊
ပြည်သူ့ကုန်တိုက် မရှိတော့။

အောင်ချိမ့်

သရဖူ၊ ၂၀၀၅ ဒီဇင်ဘာ

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၇)

နေရတာ

ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

တောအထပ်ထပ်

တောင်အထပ်ထပ်လို့

ဆောင်းအထပ်ထပ် နွေအထပ်ထပ်

မိုးအထပ်ထပ်မှာ

အံ့ကစားပွဲ ‘ရှုံးကြေးသင့်သူ’ လို့

နေရတာ

ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

‘ဝွင်းနက်’ စံချိန်တင်နိုင်ရန်

မြွေများကင်းများနဲ့ တစ်ခန်းထဲအတူတူ

နေသလိုပဲ ငါ့ အဖြစ်ဟာ

နေရတာ

ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

သူ့အောင်မြင်မှုနဲ့ ငါ့ကို နှုတ်ဆက်ရာ

သူ့ကိုယ်နဲ့ ငါ့မကြိုက်လို့ ငါ မုန့်ငတ်ခဲ့

နေရတာ

ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

အနုပညာတစ်ပုဒ်
အနုပညာတစ်ရပ်ဟာ ရတောင့်ရခဲပဲ
နေရတာ
ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

အလျှော့ အပျက် အကြား အစပ်များသဖြင့်
ငါတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝေးခဲ့ကြ
နေရတာ
ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

အပိုင်ရန်လိုခံရ၍
ငါဟာ ရန်သူရရှိခဲ့ပြန်ရာ
နေရတာ
ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

ငါ့ဒီကဗျာ ရေးဖွဲ့ခဲ့ရာ
ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဒီနာရီ ဒီမိနစ်
နေရတာ
ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၈)

ငါစကားလုံးတွေရွေးလာတယ်
ငါပြေပျောက်ဖို့
မင်းသက်သာဖို့။

ငါခြေတစ်လှမ်းတိုင်းတစ်လှမ်းတိုင်း
ရှေ့တိုးလို့မရ
ရှေးပျို့များ
ငါတို့ ထစ်, ထစ်
ထစ်, ထစ် ပြန်ဖတ်နေသလိုပဲ။

ပန်းသီးကိုစတွေ့ခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်မှ
ကုလားရုပ်ရှင်မှာ
ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်မှာ
သန်းများစွာ သီချင်းဇာတ်ပြားမှာ
CNN သတင်းမှာ
သမိုင်းမှာ
ရှင်းနေတာကို ရှင်းအောင်ပြောမဖြစ်လို့
ပြောလို့ဖြစ်တာ ပြောနေရတဲ့ ကမ္ဘာကြီး
ငါဟာ ဖီလော်ဆော်ဖာ မဟုတ်ပါဘူး
အချစ်ဟာ မုန်လာဥနီပဲ။

အောင်ချိမ့်

သရဖူ၊ ၂၀၀၆ ဖေဖော်ဝါရီ

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၉)

အသက် ၂၀ ကနေ
အသက် ၅ နှစ် ကြီးလာခဲ့တုန်းက
နိပ်ပါတယ်
ကောင်းပါတယ်။

အသက် ၅၅ နှစ်ကနေ
အသက် ၅ နှစ် ကြီးလာတာကတော့
ချစ်သော ‘ဂျနီဗာ’
အတော်ဆိုးတာပဲ။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၁၀)

သားရေဖိနပ် ၃၈၀၀
ကြက်ပေါင်းဆီချက် ၃၅၀
လက်ဖက်ရည် ၁၅၀၊ စီးကရက်
(စီးကရက်၊ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းဟာ ခေတ်မမီမူပဲ) မသောက်
သီလရှင် လှူ ၁၀၀
ဆံပင်ညှပ် ၅၀၀
ဘတ်စ်ကားခ ၁၂၀၊ အရပ် ၅' ၈"
ကိုယ်အလေးချိန် ၁၃၀ ပေါင်
ဆံစပ်မဲ့ရှိ ၊ အလုပ်အကိုင် ကဗျာဆရာ။

ငါဟာ ရုပ်ရှင်တွေထဲက သုံ့ပန်းနဲ့ တူလာတယ်။
(အခု တလေတော့ ဝလာတယ် ပြောတယ်)
မိန်းမကို မေးကြည့်ရဦးမယ်
ပြီးရင် ပြောမယ်၊ Game ဆော့မယ်။

တာဇံလား၊ ဂေါ်ဖားသားလား၊ ကဗျာဆရာလား၊
ဟဲ ဟဲ။ ကဗျာဆရာပါပဲ။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၁၁)

လက်ဖက်ရည်ခွက်ပေါင်း တစ်သိန်းလောက်
ငါ သောက်ခဲ့တာပေါ့ ကမ္ဘာကြီး။

ရဲကြီးခေါ် သစ္စာနီဆို
ခွက်ပေါင်း နှစ်သိန်းပြည့်ရှာရောမယ်။

မောင်သစ်မင်း ငယ်စဉ် အသည်းကွဲတုန်းက
ဆေးမကူ ဘာမှမကူ
လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် နှစ်ခွက် သုံးခွက် လေးခွက်နဲ့
ကုစားခဲ့တယ်။ ကျော်ခဲ့တယ်။
ချိုခဲ့တယ်။ ခါးခဲ့တယ်။
ပူခဲ့တယ်။ ဆူခဲ့တယ်။ မုန်တိုင်းကျခဲ့တယ်။
လှိုင်းကြီးခဲ့တယ်။ ချောက်ထဲကျခဲ့တယ်။
လူဆိုတာ ကြုံရမှာပဲမို့ ကြုံခဲ့တယ်။

အပြစ်ကင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် တစ်ခွက်
ငါတို့ စွဲခဲ့ကြတယ်။

ကောင်းရာမွန်ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ငါတို့ ထိုင်ခဲ့ကြတယ်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ
I Love Tea တဲ့
ဆေးမင်ကြောင်
ထိုးထားတယ်။

အဖေနဲ့အမေရဲ့ ဘဝမှာ ဇိမ်ခံမှုဟာ
ချိုင့်ဆွဲလက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ပိုသောက်တာပါပဲ။

Oh Yeah!
ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မပြေပြီ အချစ်ကလေး။

အောင်ချိုမှ်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၁၂)

တစ်မိနစ်ပြီး နောက်တစ်မိနစ်မှာ
အရင်က တစ်မိနစ်အတိုင်းသာ။

တစ်မိနစ်ပြီး နောက်တစ်မိနစ်မှာ
NEXT, NEXT ဝဲ နှိပ်ကာ နှိပ်ကာ။

တစ်မိနစ်ပြီး နောက်တစ်မိနစ်မှာ
ကျွန်တော် ဒီနေ့အပန်းဖြေသီချင်းနားထောင်မှု အဆင်မပြေလှပါ။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၁၃)

မနက် ၂ နာရီမှာ ထ

မနက် ၂ နာရီမှာ ထ...

မနက် ၂ နာရီမှာ မထချင်လျှင်

မနက် ၂ နာရီမှာ ထ ။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၁၄)

ရှေ့ကဆရာများ

အလင်္ကာများ၊ ကဗျာပုလဲကုံးများ၊ ဖန်မီးအိမ်များ

လက္ခယံညများ၊ ဧရာဝတီမှ ဒုဌာဝတီများ

မန္တလေးမြို့၏မနက်ခင်းများ

ဘတ်သီးများလို လင်းခဲ့ဘိ။

သို့မဟုတ် မီးချောင်းလို လင်းခဲ့၏။

[မီးချောင်းဆိုလို့ အဲဒီခေတ်တုန်းက

မီးချောင်းဖွင့်လိုက်ရင် တန်းမလင်းဘူး။

ဖျပ်ဖျပ်၊ ဖျပ်ဖျပ်၊ ဖျပ်ဖျပ်

မျက်တောင်ခတ်ပြီးမှ လင်းတာ

သတိရခြင်း မှတ်ဉာဏ်တွေလိုပါ။]

ငါတို့ခေတ်၏ ဂျွန်မိုးရေများ၊ သစ်ရွက်အသေများ

ဂန္ထဝင်မမများ၊ မောင်ချောနွယ်အတုများ

ဒီပရက်ရှင်မီးခိုးများ၊ အမှုန်အမွှားကင်းစင်တဲ့လက်ဆောင်များ

အခုန်များ

ဖော်ဝေးငှက်များ

အခြား ကဗျာလုံးချင်းများ

ခပ်တည်တည်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။

ခပ်တည်တည်ပဲ နေခဲ့တယ်။

ဒီဘက်နှစ်များမှာ ကျွန်တော့်ကဗျာများ
ကျွန်တော့်ကဗျာလုံးချင်းများ
ကျွန်တော့် အသက်အရွယ်လို
ပိုတိုး ပိုများလာပါတယ်။

ကျွန်တော့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ
တစ်ကြောင်းမျှ၊ နှစ်ကြောင်းမျှ၊ ၁၄-၅ ကြောင်းမျှ။
ကျွန်တော့်ကဗျာလုံးချင်းတစ်အုပ်ဟာ
၁၀ ပုဒ်မျှ။ ၁၂ ပုဒ်မျှ။ ၂၅ ပုဒ်မျှ။

အဲသလို။ အဲသလောက်မျှ
ကျွန်တော် နှစ် ၄၀ ကျော် ရေးခဲ့ရတာပဲ။

ခပ်သလောက် မပါရင်
ပါသလောက် ခပ်ပါတော့။

ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရေးတဲ့အခါ
ခန္ဓာရုပ်နာမ် နှစ်ပါး အားသွန်
လေးနက် အရေးကြီးပစေ
ဖတ်သူ၏ သဘောသကာယ မျှသာ။

အောင်ချိမ့်

အသည်းစွဲကဗျာဆရာ (၁၅)

ဤတွင်ရှေ့.

‘အသည်းစွဲကဗျာဆရာ’ ပြီး၏။ ။

ဒန်တန်.ဒန်.....

အောင်ချိမ့်